

sestra lorda bajrona

zoran đerić

„Moja vrlo draga sestro Augusta, — kad biste znali k o g a sam napustio radi Vas, osim mog putovanja, videli biste da sam postao vrlo odan brat“.

Bajron

videla sam kako si postao vrlo odan brat u nedelju juna 1813. u tvom stanu negde oko podneva dočekao si me oduševljen svoj profil prepoznao si na meni pučenje usana naboranje veđa i pogrešno izgovaranje r jer ti koji si se bavio uvek samim sobom bio si iznenađen svojim dvojnici koji je uz to i lepa žena

voleo si da te žene gledaju kao najmiliju i pomalo z l u s e s t r u tražeći u ljubavi veselo prijateljstvo čulnosti i materinsku toplinu želeo si da budeš sestra pomalo čudljiva u ovoj avanturi sa osećanjem krivice jer uživao si u okrivljavanju sebe

„Tako mi boga, koji me stvorio za moju vlastitu nesreću i svakako ne za dobru drugih, n j u ne treba kriviti, ne ni za hiljaditi deo u poređenju sa mnom. Ona nije bila svesna iskušenja sve dok nije postalo prekasno i ja njeno p o d a v a n j e objašnjavam. . . kao nežnost.“

Bajron

ja nisam bila svesna iskušenja koje je tebi pružalo gorčije i snažnije zadovoljstvo sreću pomešanu sa grižom savesti ja nisam bila svesna greha incesta već samo tvojih prohteva čari pobuna u takvom telesnom uživanju sa mnom moj nevaljali džentlemene moj rođače i mužu moja deca potrčala su za tobom radosno dovikujući „bajron“ „bajron“

maštali smo o zajedničkom putovanju (majčina dušica i lavendula planinski obrisi kraj mora), a ostali smo u Londonu (avgust) kada je grad prazan lakše je biti srećan mila ludorija tvog srca

ti si uistinu stvorenje bez imalo uobraženosti podatljivost žena bila je za tebe iznenađujuća okolnost i u dubini duše stvar sramna ipak čekao si nas na pola puta pošto bismo drugu polovinu same već bile prešle

da li si me sahranio milu uspomenu u grobnice među kojima si živeo sanjar zaštićen prezirom nikada potpuno izlečen od nade da li si me već

radije i to nego da te gledam nezadovoljena radije i to nego da te prepustim drugoj pred čijim češ zadivljenim očima ispijati pune lobanje čarobnog vina

pisao si mi retko i ja sam računala da si ljut na mene ali šaljem ti svoj portret (plašila sam se tvoje ljubavi) i pramen svoje kose (a sada strepim da nisam više voljena)

„Otputovao sa sestrom 17. januara. . .“

puteljke i padine pokrio je sneg — svet je zaboravljen — smejali smo se učio si me italijanski (zar se brat i sestra ne mogu vratiti razumnom životu) pod istim krovom i iznenađenjem ostavljao si napunjene pištolje kraj uzglavlja u snu govorio užasne stvari škrigutao zubima da se ne bi ugrizao stavljala sam ti između vilica maramicu ponekad ruku svoju kosu i napajala tvoju žeđ mineralnom vodom telesnim sokovima i pljuvačkom

bismisten je bio naš život užasna tvoja naglost i loše varenje, ali sa voljenim bićem ne može se biti nesrećan

„Hajhoj! Hteo bih da budem na svom ostrvu!“

Bajron

hajhoj htela bih da budem na tvom ostrvu kad je pao napoleon rodila se devojčica nadenula sam joj ime koje si želeo (m e d o r a) o bezumnosti bio si ponosan na svoje očinstvo neosporno voleo si me više nego ikad ljubavju istovremeno očajnom i neodoljivom i pisao stihove „u toj ljubavi ima zločina“ — ti si bio slavan bogat moj brat ja bez svoje volje slušala sam te i gledala bio si lep u kaluderskoj odeždi „jedan stranac u svetu živih“ kako si voleo da razmišljaš o sebi lutajući između krstova znakova milosti

da si mogao neprekidno da čitaš nikad ne bi osetio potrebu za društvom jer čovek te ne oduševljava a od žena samo jedna čije ti prisustvo unosi nešto iznemirujuće neki čudan uticaj „čak i kad ih čovek voli“

„Između žene Anabele i sestre Auguste Bajron je provodio prijatne zimske dane. . .“

oblak je prešao preko groblja sujeveran uplašio te kao i crni konac na venčanom prstu žene glomazan nikako ne pristajući pao je u oganj nanevši ti nekoliko časova žalosti a ona (anabela) zlobnica kada si je priveo ogedalu da je uveriš kako između vas dvoje nema sličnosti rekla je smejući se „kao brat i sestra“ kao da nešto slutiti ili zna

o drago čudovište izopačene strasti niko te ne čini srećnom osim auguste čak i papiriće iz svoje bračne ložnice slao si mi da bi me to radovalo

kad ste mi došli u posetu primila sam vas tiho bez reči i ne zagrlivši snahu „nama je prijatno i bez vas lepa moja“ — ta misao dovodila ju je do ludila dok nije prihvatila ulogu čuvara naša dva čudna bića deleći naše radosti i tuge

nema pomirenja d u c k moje drago pače u tvojoj sobi pilule sa lekovima „ljubav polako umreti može“ — ali ti više ni umreti ne možeš

„Sada, ja zevam, — dakle, laku noć, Bajrone!“

Bajron

ja sam tvoje poslednje stvorenje za rastanak nežan i zao (bio si) tužan i pakostan (i to) izgnanik dobrovaljni

londonom se pričalo da zavodiš grizete sa donje ulice i da sam ja s tobom obučena kao paž tvoja svodilja sluškinja dok si ti ustvari kupovao ukrase za svoje devojčice koje si dabome voleo koje si upropastio jer „bejasmu stvoreni da jedno drugo ovako mučimo“

dok ljubomora i mržnja progone me kao grešnicu govorila sam o koprenama i satenu sigurno hladnokrvno prirodno tamo gde je trebalo da me satru ja sam i dalje čula tvoj zov i nisam se pokajala nisam nikad

my lord my god
okrenuvši se na stranu napustio si nas
uz kratki blesak munje
veliki pas ležao je
kraj tvojih nogu